

PUSTINJA

1. nedjelja korizme, B

Evo nam opet jezgrovitoga Marka! Dok Matej i Luka opširnije opisuju Isusov boravak u pustinji i njegove kušnje, Marko se ograničava samo na ono bitno. Uočimo to bitno:

I bijaše u pustinji četrdeset dana... bijaše sa zvijerima. Zanimljivo: odmah nakon što je na Isusa sišao, Duh ga je nagnao u pustinju. Pustinja. Suh kraj. Vrelo sunce i suhi pijesak. Hladne noći i pješčane oluje. Krajnja oskudica. Bože moj, upitali bismo se, bijaše li to Isusu doista potrebno? Što li je Isus mogao tražiti u pustinji? Drugovanje sa svojim Ocem? Pa on sam kaže: „*Ja i Otac jedno smo.*“ Preispitivanje svoga poslanja? Pa ako njemu nije bilo jasno njegovo vlastito poslanje, kome bi ikad bilo jasno? Kako god bilo, Isus je to smatrao potrebitim. I boravio je u pustinji. Očito da pustinja za svakog čovjeka, pa i za isusa ima posebno značenje, očito je da je u određenim trenucima našega života pustinja nužna, potrebna, korisna, plodna.

Dosita, što da mi na to reknemo? Kako li samo Duh i nas znade nagnati u pustinju, a da to i nismo tražili!. Kako li nam samo pustinja znade puknuti pred očima! To bude redovito bez najave, odjedamput, bar nam se tako čini. I to onda doživljavamo kao nesreću. Jer pustinja je uvijek oskudica i muka. Evo naših pustinja: izgubimo zdravlje, ostanemo bez posla, ostanemo bez bliske osobe, jave se velike poteškoće u obitelji, počnemo sumnjati u same sebe, čini nam se da ne možemo izići iz svojih muka, grijeha, nedosljednosti... I onda ne vidimo ništa do li svoje muke. Samo sunce i pijesak. Bože, čemu to? Može li takva pustinja išemu dobrome poslužiti? Pa ipak, kao Kristovi učenici ne bismo trebali očajavati. Podsjetimo se: izabrani je narod lutao četrdeset godina pustinjom, Ivan je boravio u pustinji. I sada Isus. Svi su oni upravo tamo Boga susreli. Tako će i pravi bogotražitelj upravo u svojoj nevolji osjetiti blizinu Gospodnju i njegov prolazak.

Kušao ga Sotona. Naravno da baš i nema puno cvijeća u pustinji. Gdje je velika oskudica i nevolja, gdje je čovjek na rubu očajavanja, evo i Napasnika. On nas redovito pogađa gdje smo najslabiji. Govori nam kako je sve bezizgledno, kako od nas ništa nema, ili kako se i nema smisla boriti protiv zala u nama. Govori nam kako su svi i bolji i pametniji. Govori nam kako smo sami i ostavljeni, kako nas je i Bog po strani ostavio. A upravo u tim kritičnim trenucima važno je ne klonuti duhom. Jer, ne zaboravimo, upravo u pustinji nam je Bog najbliži. Kad smo i osamljeni i nesigurni, kad smo bolni i umorni, najslabiji smo Kristu patniku. I upravo u tim trenucima nam je Očeva posebna ljubav zajamčena. Upravo možemo osjetiti njegov dah na svojem vratu.

Anđeli mu služahu. To je ono što neminovno mora doći. Onaj tko ustraje, osjetit će već na ovome svijetu Božju utjehu. Njemu će anđeli služiti. Dokle god smo Bogu vjerni, mi vladamo ovim svijetom. „*Sve je vaše, vi ste Kristovi, a Krist Božji.*“

To je naša korizma. Pustinja, ali ne beživotna pustinja, kako se nama nevještima čini da ona jest. Kao što pustinja u svojim njedrima skriva plodne sjemenke čekajući blagotvornu kišu pa da ozeleni i procvate, tako i naša korizmeno odricanje, jednako kao i naše životne tegobe kišom Božje milosti donose obilan i radostan plod.

Nećemo strahovati ni pred Napasnikom, a nećemo očajavati čak ni zbog vlastitih propusta jer „Bog jer veći od našega srca i zna sve“.

Zvonko Pažin